

Eduard Sanahuja diu que és de l'humus d'on neixen les paraules

quaderndelesidees.press/eduard-sanahuja-diu-que-es-de-lhumus-don-neixen-les-paraules/

13 de febrer de 2023

Sovinteja la idea que els llibres de poemes, per reeixir, han de mantenir una temàtica homogènia, gairebé com si es tractés d'una novel·la. Hi ha, per contra, qui prefereix la diversitat de motius mantenint, això sí, un estil identificable i singular que amari tot els versos. Un dels poetes que aposta per la pluralitat i per a qui la matèria del discurs va a remolc de l'estil és el poeta **Eduard Sanahuja** (Barcelona, 1953), que acaba de presentar la seva darrera entrega sota el títol de *Magnicidi* (Adia, 2022). Un llibre que dona forma, amb traça molt compacta i diferenciada, a una constel·lació d'idees i pensaments esparsos que volten per l'aura de l'autor.

Sanahuja és un escriptor de fons i molt bregat, tant per l'obra publicada com pels premis que ha merescut. Destaquen títols com *Cruels àngels de la mort*, premiat amb el Raimundo Ramírez de Antón de poesia el 2001; *Compàs d'espera*, Premi Vicent Andrés Estellés de poesia de Burjassot el 2005; *El llançador d'espases*, Premi Maria-Mercè Marçal el 2013. A destacar, especialment, *Teories del no*, Premi Jocs Florals de Barcelona 2016, un llibre apofàtic on diu que «només el que no saps és veritat». I no ens oblidem del molt original *Poemes de Calvus*, escrit a partir d'una imaginada alteritat amb sentit de l'humor, molta ironia i un cert punt de mala llet. Una bona carta de presentació per a un poeta molt divers.

Magnicidi és un petit volum de quaranta poemes que parlen de realitats properes, d'algun fet viscut que necessita explicar i d'allò que realment ens afecta. Dins de l'univers temàtic del llibre no hi ha ficció ni distopies sinó que hi trobem la mort, la natura i la crítica social, entre altres temes. Sanahuja passa de la curiositat a la creació per ocupar nous espais i procura que els poemes tinguin un contingut de certesa que ens sacsegin. S'allunya de propostes purament esteticistes i formals, aquelles que avantposen la bellesa a la veritat o que només potencien la forma. Conflueixen a *Magnicidi* diverses maneres d'escriure dels seus llibres anteriors, mantenint un estil molt homogeni i personal que s'allunya de les tradicions més properes i de diversos corrents actuals.

Si el significat més ortodox de la paraula *magnicidi* és el de l'assassinat d'un alt personatge de l'estat, Sanahuja atribueix aquesta acció maligna als déus i a la natura que, en lloc de ser sàvia, degrada els humans fins al punt d'emparentar-nos amb el llot, «es colga en l'humus / l'esquela dels pronoms». I és que copsa la naturalesa des d'una sensibilitat més emocional que no pas òptica, «miro una oliva / més negra que l'esquena de oblit». Afegeix als poemes el paisatge que no sovintejava en els llibres anteriors, «la bellesa de les flors / preludiant la fullaraca», uns versos que llegim en el poema «Preludi». Recorda els amics morts i les derrotes que han patit, com diu en el poema «El dia d'ahir», on fa referència a la situació dels vençuts en la guerra incivil del 36, «és l'hora de petjar / la terra que es postula per ser ventre». Sura pertot un cert nihilisme davant l'època que ens ha tocat viure, motiu que impulsa el poeta a escriure de forma anafòrica un seguit de creences com la que afirma que «l'atzar és no creure en res», i confessa la seva manca d'esperança en un futur millor, «crec que demà és un dia d'ahir». I per completar el joc rebel, també es recorda de Déu, amb ironia i sarcasme, quan li atribueix que «no li tremola / la mà que mou els fils / del magnicidi».

Escolteu el poema «Olivera» en la veu de la rapsoda Anna Bou Jorba.

Sanahuja utilitza els recursos expressius de forma diàfana amb un lèxic senzill, de to col·loquial i amb alguns aforismes molt ben trobats com ara: «envellir és esperar / que caigui sola / la roba que encara no t'has tret». I completa el virtuosisme amb una mètrica impecable que llisca fins a fer-se invisible i amb un ús generós de figures retòriques d'efecte fonètic com l'al·literació, l'anàfora o les repeticions de sons i rimes internes. El resultat és un llibre que atrau per la seva particular interpretació del món, per la capacitat d'enfocar amb singular perspectiva els temes de sempre i per la manera de cosir els versos. Un llibre, en definitiva, per gaudir d'allò més. No us el perdeu!

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avis legal i política de privacitat](#).

Enric Umbert-Rexach

Poeta i escriptor. Publicà el poemari *Boscós*, Premi de Poesia Miquel Costa i Llobera 2010, a Edicions del Salobre. El 2017, amb l'editorial Edicions 62, publica la novel·la *L'últim passatge de Walter Benjamin*. I el 2021 torna a la poesia amb *Aritmètica llum de la mà* de l'editorial Cafè Central + Llibres [...]

[Llegir més](#)